

ΕΝΩ ΟΙ ΕΝΟΧΟΙ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΑΝΑΜΕΣΑ ΜΑΣ

Πολιτική διαφθορά και ...αβδηροτισμός!

Γράφει ο
βουλευτής
Αγγελος Κολοκοτρώνης

Το θεσμικό πλαίσιο για την καταπολέμηση της πολιτικής διαφθοράς στην ελληνική έννομη τάξη έχει θεσπιστεί, όπως ο καθένας θα μπορούσε να ισχυρισθεί, με σκοπό να μην εφαρμόζεται στην πράξη.

Η έλλειψη αποτελεσματικών ελεγκτικών μηχανισμών οδηγεί, όπως πολύ καλά γνωρίζουμε, στην αουδασία της πολιτικής τάξης. Η απλή απειλή ανστηρότερων ποινικών κυρώσεων σε βάρος των διεφθαρμένων πολιτικών, την οποία περιέχει ο νόμος που ψηφίστηκε, κανδυνεύει να μείνει γράμμα κενό αν δεν συνοδεύεται από την οικοδόμηση αποτελεσματικού ελεγκτικού μηχανισμού για τα οικονομικά τόσα των πολιτικών προσώπων, όσο ιδίως και των πολιτικών κομμάτων είναι αβδηροτισμός. Δεν ξεχνά κανείς τα ήδη παραγραφμένα σκάνδαλα που έχουν εξοργίσει την ελληνική κοινωνία διαχρονικά. Για αυτά σίγουρα δεν ευθύνονται απλοί υπάλληλοι. Επός αν αποδεχθούμε για μια ακόμη φορά τα λόγια του Σόλωνα που είπε ότι ο νόμος είναι σαν τον ιστό της αράχνης και εκεί πιάνονται μόνο τα μικρά ζώα.

Περί του «πόθεν έσχες»

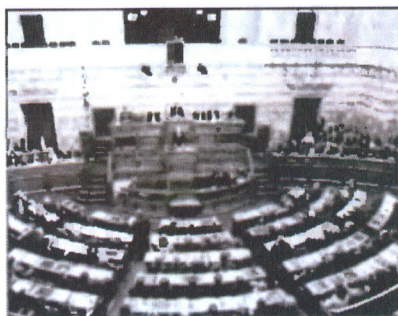
Δεν είναι λοιπόν παράδοξο, αλλά μάλλον προσδοκώμενο και ηθελμένο από τον ιστορικό νομοθέτη το μηδενικό αποτέλεσμα των ελεγκτικών διαδικασιών του ν.3213/2003. Η μόνη αλλαγή στο διαδικαστικό πλαίσιο είναι η προ-

βλεπόμενη δυνατότητα του υπουργού, να μπορεί να ζητά από την Επιτροπή εξεταστικέμένο έλεγχο της δήλωσης του πόθεν έσχες συγκεκριμένου προσώπου. Έτσι όμως όχι μόνο δεν προάγεται η αντικειμενικότητα και η διαφάνεια, αλλά ο εκάστοτε υπουργός μετατρέπεται σε κησορα του πολιτικού συστήματος, που θα μπορεί να στοχοποιεί επιλεκτικά, συγκεκριμένα πολιτικά πρόσωπα. Ανεφάρμοστες εκάλλου έχουν αποδειχθεί στην πράξη και οι ποινικές διατάξεις των άρθρων 4 και 5 του ίδιου νόμου σε ό,τι αφορά τα πολιτικά πρόσωπα. Συνεπώς η πρόβλεψη ανστηρότερων ποινών δεν προσφέρει τίποτε ουσιαστικό στην περιστολή της διαφθοράς.

Ο πολιτικός μας πολιτισμός

Θυμάται πολύ καλά τον αρμόδιο υπουργό, όταν συζητούσαμε για την υφ' όρων απόλυση των εμπόρων ναρκωτικών, να λέει ότι η ανστηροποίηση των ποινών δεν είναι το ζητούμενο, διότι ο πολιτικός μας πολιτισμός κελεύει ότι δεν επιδεικνύεται με την ανστηροποίηση η εκδησιατικότητα της πολιτείας, αλλά στόχος είναι ο σωφρονισμός. Στην περίπτωση αυτή (που δεν διαφρονούμε) ανστηροποιούνται οι διατάξεις. Γιατί άραγε τότε η ανστηροποίηση δεν ήταν η ενδεδειγμένη οδός;

Με τον έλεγχο των δηλώσεων επιφορτίζεται, σύμφωνα με το άρθρο 3 του νόμου αυτού η ίδια η Επιτροπή, το άρθρο 21 του νόμου 3023/2002, με αποτέλεσμα ο έλεγχος του πόθεν έσχες των πολιτικών να είναι εξίσου ατελέσφορος, όσο και ο έλεγχος των οικονομικών των κομμάτων. Εφόσον ο νομοθέτης ήθελε πραγματικό έλεγχο στα οικονομικά των κομμάτων και των

βουλευτών, ο έλεγχος αυτός θα έπρεπε να είχε ανατεθεί είτε σε ειδική ανεξάρτητη αρχή, είτε στο Ελεγκτικό Συνέδριο, με εξασφάλιση όμως της απαραίτητης υποστήριξης από επαρκές σε αριθμό εξειδικευμένο επιστημονικό ελεγκτικό προσωπικό.

Σε ό,τι αφορά τώρα την συμμετοχή προσώπων που αναφέρονται στο άρθρο 6, σε παράνομες εταιρείες, τις off shore, είτε των ιδίων είτε με παρένθετα πρόσωπα ήταν είναι και θα είναι σχεδόν ακατόρθωτο να αποδειχθεί η σύνδεση του όποιου πολιτικού προσώπου με το καταστατικό ή το βιβλίο μετόχων των εταιρειών αυτών.

Το πρόβλημα αυτό, οι εξωχώριες εταιρείες δηλαδή, λύνεται μόνο μέσα από διακρατικές συμφωνίες, καταγγελίες και εισαγγελικές παρεμβάσεις. Έχει υποστηριχτεί από νομικούς ότι η αλαγορευση συμμετοχής στο κεφάλαιο εταιρείας, επιχώριος ή μη, αντισταίνει στις προβλέψεις του άρθρου 12 του Συντάγματος, πιθανότητα δε και στις αντίστοιχες της ευρωπαϊκής νομοθεσίας.

Αδιακρίτως εθνικότητας

Η ένωση προσώπων είναι συ-

νταγματικό δικαίωμα, η άσκηση του οποίου δεν μπορεί να αλαγορευτεί, πόσο μάλλον να ποινικοποιηθεί, αδιακρίτως της εθνικότητας της εταιρείας. Έτσι, η διάταξη δεν ισχύει στην περίπτωση, ας πούμε, των κληρικικών εταιρειών, που δεν διακρίνονται σε εξωχώριες και μη. Είναι απλώς κληρικικές εταιρείες. Παρέχουν, όμως, όλες τις δυνατότητες των εξωχωρίων.

Ένα άλλο σημείο που θα ήθελα να αναφερθώ είναι σχετικά με τα μέτρα προστασίας και επείκειας για όσους συμβάλλουν στην αποκάλιψη πράξεων διαφθοράς, όπως αυτές ορίζονται. Αυτός που θα καταγγείλει ένα διεφθαρμένο πολιτικό και δη υπουργό, θέλει σαφείς και καθαρές εγγυήσεις, ότι θα τύχει πραγματικής εννοιακής μεταχείρισης. Και τέτοια πρέπει να είναι η απαλλαγή του από το στάδιο της προδικασίας, δηλαδή μέχρι να περατωθεί και η κύρια ανάκριση, οπότε τα στοιχεία των πράξεων είναι νωπά και ευχερή να συλλεγούν, και όχι στο ακροατήριο. Αυτό είναι απολύτως λογικό, διότι δεν μπορεί κάποιος να διεργχεται όλη τη διαδικασία της προδικασίας, η οποία μπορεί να διαρκέσει και χρόνια -κατά το σύνη-

Αυτός που θα καταγγείλει ένα διεφθαρμένο πολιτικό και δη υπουργό, θέλει σαφείς και καθαρές εγγυήσεις, ότι θα τύχει πραγματικής εννοιακής μεταχείρισης. Και τέτοια πρέπει να είναι η απαλλαγή του από το στάδιο της προδικασίας

θες, να μην καταγγείλει τίποτα και να φτάνει μετά από χρόνια στο ακροατήριο, οπότε το πρώτο που θυμάται είναι η εμπλοκή πολιτικού προσώπου. Η κατάχρηση που θα γίνει είναι ορατή. Όλοι θα επιλέγουν αυτό τον τρόπο, διότι θα αντιστέλλεται η δόση, θα αποφυλάσσεται αυτός -αν είναι κρατούμενος- και θα εμπλέκεται η Βουλή σε μια διαδικασία, που θα είναι άγνωστο πότε θα τελειώσει και με ποια στοιχεία.

Σημειώνω εδώ την περίπτωση καταγγελίας σε βάρος υπουργού, υφυπουργού, βουλευτή, όπου εκεί λόγω της συνταγματικής εμπλοκής που δημιουργείται με το άρθρο 86 του Συντάγματος, χρειάζεται η κρίση της Βουλής για το ορθό ή μη των καταγγελλομένων. Αυτός, λοιπόν, που θέλει να τύχει εννοιακής μεταχείρισης πρέπει να αποκαλύψει όλη την αλήθεια στο στάδιο της προκαταρκτικής εξέτασης, όπου καλείται ως ύποπτος, ή της κύριας ανάκρισης, όταν απολογείται. Για την απαλλαγή του δε, αν αποδειχθεί αληθής, η καταγγελία του πρέπει να είναι πλήρης, διότι κανείς δεν θα καταγγείλει τίποτα ή όταν το καταγγείλει θα γίνεται άδικα ή μόνο για κωλομερήνια ή για ανωμολόγητους σκοπούς.